

I *FRUMOȘI CA O ZI DE PRIMĂVARĂ*

Casa era la cinci kilometri de gară, dar birja prăfuită abia dacă mersese cinci minute când copiii au început să-și scoată capetele pe geamul trăsurii și să întrebe: „N-am ajuns încă?“. Și de fiecare dată când treceau pe lângă o casă, adică nu foarte des, ziceau cu toții: „O, *asta* e?“. Dar niciodată nu era aceea, până când au ajuns tocmai în vârful dealului, imediat după cariera de cretă și înainte de cea de nisip. Acolo era o casă albă cu o grădină verde și livadă în spate, iar mama a zis:

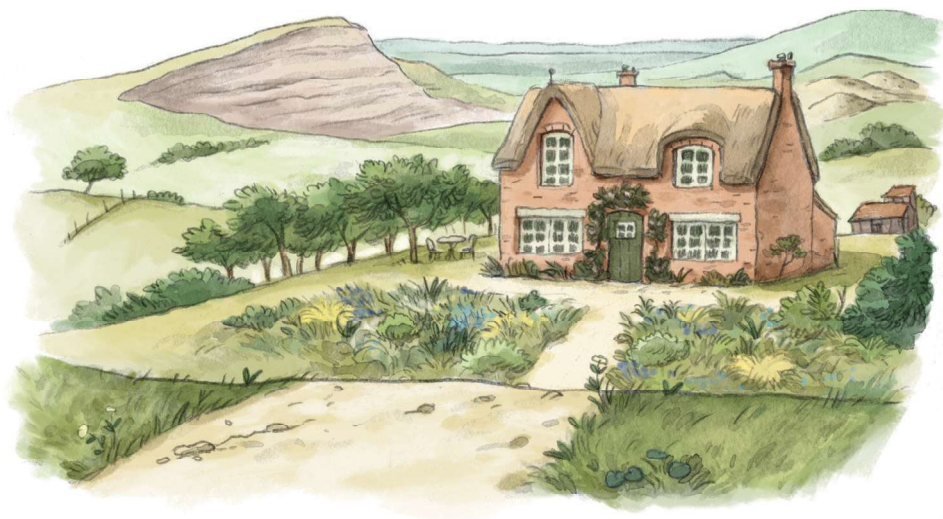
- Am ajuns!
- Ce albă-i casa! a zis Robert.
- Și ia uitați-vă la trandafiri, a zis Anthea.

— Și la pruni, a zis Jane.

— Arată decent, a recunoscut Cyril.

— Vrea merge pe jos, a zis Bebe, și, cu o ultimă zgudu-
itură și zdruncinătură, birja s-a oprit.

În învâlmășeala pricinuită de dorința de a se da jos de-
odată și chiar în clipa aceea, toți au încasat șuturi sau au
fost călcați pe picioare, dar n-a părut să-i pese nimănui.
Mama, lucru destul de ciudat, nu se grăbea să iasă din
trăsură; chiar și după ce a coborât agale pe scara trăsurii,
în loc să sară, a părut dornică să vadă odată cutiile cărate
înăuntru și birjarul plătit, în loc să se alăture acelei prime

raite glorioase prin grădină, prin livadă și prin sălbăticia spinoasă, ghimpoasă, măracinoasă și plină de scaieți din spatele porții rupte și a fântânii secate de lângă casă. Dar de data asta, copiii se dovedeau mai înțelepți. Casa nu era deloc arătoasă; era cât se poate de obișnuită, ba mamei i se părea destul de prost amenajată, o irita că nu existau rafturi, ca să pomenim numai de ele, și aproape nicio debara. Tata spusese și el că feronerie de pe acoperiș și îmbinările parcă erau din coșmarul unui arhitect. Însă casa se afla la țară și nu se mai vedea alta în jur, iar copiii stătuseră doi ani la Londra, fără să fi mers fie și o zi la mare, măcar într-o excursie cu trenul, așadar Casa cea Albă li se părea un fel de Palat al Zânelor așezat într-un Paradis Pământean. Căci pentru copii, Londra e ca o închisoare, mai ales dacă rudele lor nu sunt bogate.

Sigur că în oraș există magazine și teatre și distracții și câte și mai câte, dar când ai tăi sunt mai degrabă săraci, nu ești dus la teatru și nu cumperi câte și mai câte din magazine; iar Londra nu are niciunul dintre lucrurile acelea plăcute cu care copiii se pot juca fără să le strice sau fără să-și facă rău – nu are, de pildă copaci, nisip, păduri și ape. Și totul la Londra are formă greșită – numai linii

drepte și străzi plate, nici vorbă de tot felul de forme neobișnuite, cum au lucrurile de la țară. Copacii, după cum știți, sunt altfel, și nu mă îndoiesc că s-a găsit deja vreo persoană plicticoasă care v-a spus că nu există două fire de iarbă identice. Pe străzi, însă, unde nu cresc fire de iarbă, tot seamănă cu tot. De aceea copiii care locuiesc în orașe sunt peste măsură de obraznici. Pur și simplu habar n-au ce se întâmplă cu ei, și nu au habar nici tații sau mamele lor, nici mătușile, unchii, verișorii, profesorii particulari, guvernantele și bonele; dar eu știu. Iar acum știi și tu. Copiii de la țară sunt și ei obraznici câteodată, dar din cu totul alte motive.

După ce au explorat cu de-amănuntul grădinile și împrejurimile casei, copiii au fost prinși și spălați ca să fie pregătiți pentru ceai, și și-au dat seama clar și fără urmă de îndoială că o să fie fericiți la Casa cea Albă. Crezuseră asta încă din primul moment, dar când descoperiseră spatele casei acoperit de iasomie doldora de flori albe, care miroseau ca o sticlă din cel mai scump parfum dăruit vreodată la o aniversare; când văzuseră pajiștea verde și netedă, cu totul altfel față de iarba cafenie care creștea în grădinile din Camden Town; când descoperiseră grajdul cu pod

deasupra în care mai rămăsese niște fân vechi, atunci fuseseră aproape siguri; și când Robert descoperise leagănul rupt din care căzuse și se alesese cu un cucui cât un ou, iar Cyril își prinsese degetul în ușa unei barăci care părea o cușcă pentru iepuri, dacă se întâmplă să ai iepuri, atunci chiar nu mai avuseseră nicio îndoială.

Cel mai bun lucru dintre toate era lipsa unor reguli care să nu le dea voie să se ducă undeva sau să facă ceva. La Londra, aproape totul purta eticheta „N-ai voie să atingi“, și chiar dacă e invizibilă, o astfel de etichetă e la fel de rea, pentru că știi că-i acolo, sau dacă nu știi, ți se spune neîntârziat.

Casa cea Albă se afla pe culmea unui deal, cu o pădure în spate, cariera de cretă într-o parte și cea de pietriș în cealaltă. La poalele dealului era o întindere dreaptă de pământ pe care se zăreau niște coșmelii albe cu forme ciudate unde oamenii ardeau piatră de var, o fabrică de bere mare, roșie și mai multe case; când coșurile înalte fume-gau și apunea soarele, valea părea plină de un abur auriu, iar cuptoarele de var și depozitele în care se usca hameiul străluceau și sclipeau atât de tare, încât păreau un oraș fermecat din *O mie și una de nopți*.

Acum, dacă am început să vă vorbesc despre locul acela, simt că aş putea continua, şi aş transforma ce am de spus într-o poveste foarte interesantă despre toate lucrurile obișnuite pe care le-au făcut copiii – întocmai genul de lucruri pe care le faceți și voi, să știți –, și ați crede fiecare cuvânt; iar când v-aș spune despre copii că sunt obositori, așa cum sunteți și voi uneori, mătușile voastre poate că ar scrie pe marginea paginii, cu creionul, „Cât de adevărat!“, sau „Ca în viață“, iar voi ați vedea și probabil că v-ar enerva. Așa că vă voi povesti doar lucrurile cu adevărat uimitoare care s-au întâmplat, și în felul ăsta puteți lăsa cartea pe unde vreți fără nicio grijă, căci nicio mătușă și niciun unchi nu vor fi ispitiți să scrie pe marginea paginilor „Cât de adevărat!“. Oamenilor mari le vine greu să creadă lucrurile cu adevărat minunate dacă nu primesc ceea ce ei numesc dovezi. Dar copiii cred aproape orice, iar oamenii mari știu asta. De aceea vă spun ei că pământul e rotund ca o portocală, când voi vedeți cât se poate de clar că este plat și cu umflături; de aceea vă spun că pământul se învâрте în jurul soarelui, când voi vedeți cu ochii voștri că soarele se trezește în fiecare dimineață și se duce la culcare în fiecare seară, ca un soare cuminte ce e, și că pământul își știe locul

și stă nemișcat ca un șoarece. Îndrăznesc totuși să spun că voi credeți tot ce vă zic ei despre pământ și despre soare, și prin urmare o să vă vină ușor să credeți că Anthea, Cyril și restul, înainte să fi trecut o săptămână de când se aflau la țară, au găsit un Spiriduș. Cel puțin așa l-au numit ei, pentru că așa își spunea el însuși; fără îndoială, el știa cel mai bine, chiar dacă nu semăna deloc cu niciun spiriduș pe care l-ați văzut vreodată, sau despre care ați auzit ori citit.

S-a întâmplat la cariera de nisip. Tata fusese nevoit să plece pe nepusă masă cu treburi, mama se dusesse să stea cu bunica, pentru că bunica nu se simțea prea bine. Plecaseră amândoi în mare grabă, iar după plecarea lor casa părea teribil de tăcută și de pustie, prin urmare copiii au început să umble dintr-o cameră în alta, uitându-se la bucățelele de hârtie și de sfoară de pe jos, rămase de la despachetat și dorindu-și să fi avut ceva de făcut. În cele din urmă, Cyril a spus:

— Eu zic să ne luăm hârlețele și să ne apucăm de săpat în cariera de nisip. Ne putem preface că suntem la malul mării.

— Tata spune că asta a și fost cândva, a zis Anthea. Spune că sunt acolo cochilii vechi de mii de ani.

Așa că au pornit spre carieră. Sigur că mai fuseseră deja până la marginea ei și se uitaseră înăuntru, dar încă nu îndrăzniseră să coboare de frică să nu le spună tata că n-au ce căuta să se joace acolo, la fel ca în cariera de cretă. Cariera de nisip nu-i cu adevărat periculoasă decât dacă încerci să cobori pe marginile ei abrupte, așa că trebuie să te duci pe calea mai înceată și mai ferită care-i dă ocol, de parcă ai fi căruță.

Fiecare copil își căra hârlețul și l-au dus cu rândul în brațe pe Mieluț. El era bebelușul familiei, iar frații lui îi spuneau așa pentru că primul cuvânt pe care îl rostise fusese „Bee“. Antheei îi spuneau Pantera, un nume care pare caraghios când îl citești, dar când îl roștiți, seamănă puțin cu numele ei.

Cariera de nisip e foarte mare, și pe marginile ei cresc iarbă și flori sălbatice uscate și ațoase, mov și galbene. Seamănă cu ligheanul unui uriaș. Sunt acolo mormane de nisip, și găuri în peretele ligheanului, de unde a fost extras nisipul, iar sus, pe laturile abrupte, niște găuri mici care sunt ușițele de intrare în căsuțele unor rândunele micuțe.

Copiii au construit un castel, desigur, dar nu te distrezi cine știe ce construind castele când nu poți spera că o să

vină marea să umple șanțul de apărare, să distrugă podul mobil și, într-un final fericit, să-i ude pe toți măcar până la brâu.

Cyril a vrut să sape o peșteră ca să se joace în ea de-a contrabandiștii, dar ceilalți s-au gândit că ar putea fi îngropați de vii, așa că într-un final hârlețele au fost puse la treabă pentru a săpa o groapă prin castel până în Australia. Vedeți voi, copiii aceia credeau că pământul e rotund și că pe partea opusă lor fetele și băieții australieni chiar mergeau cu capul în jos, ca muștele pe tavan, cu capetele atârând în aer.

Copiii au săpat și-au săpat și-au săpat, mâinile li s-au umplut de nisip, li s-au încins și înroșit, fețele le-au

devenit umede și lucioase. Mieluț încercase să mănânce nisip și plânsese atât de tare când descoperise că nu era zahăr brun, așa cum bănuia el, încât acum era foarte oboșit și dormea într-un culcuș cald din mijlocul castelului înălțat pe jumătate. Asta le dădea fraților și surorilor lui libertatea de a trudi din greu, iar groapa al cărei capăt urma să iasă tocmai în Australia a devenit curând atât de adâncă, încât Jane, căreia i se spunea pe scurt Pisu, i-a rugat pe ceilalți să se oprească.

— Să zicem că fundul gropii cedează brusc, a zis ea, iar voi vă rostogoliți dincolo printre australieni și vă intrați tot nisipul în ochi.

— Da, a zis Robert, iar ei o să ne urască și o să arunce cu pietre în noi și n-o să ne lase să vedem cangurii, oposumii, eucaliptii, păsările Emu sau orice altceva.

Cyril și Anthea știau că Australia nu era chiar atât de aproape, dar au fost de acord să nu mai folosească hârlețele și să sape mai departe doar cu mâinile. Lucru destul de ușor, pentru că nisipul de pe fundul gropii era foarte moale, fin și uscat, ca nisipul mării. Și în el erau scoici mici.

— Ciudat că a fost cândva aici o mare udă, mocirloasă și lucioasă, cu pești, țipari, corali și sirene, a zis Jane.

— Și cu catarge de corăbii și epave spaniole cu comori. Mi-aș dori să găsim vreun dublon de aur sau ceva, a zis Cyril.

— Cum a fost dusă marea de-aici? a întrebat Robert.

— Nu cu găleata, caraghiosule, a zis fratele lui.

— Tata spune că pământul s-a încălzit prea tare pe dinăuntru, așa cum te încălzești uneori în pat, așa că și-a ridicat umerii și marea a alunecat cum alunecă păturile de pe noi, iar umerii au rămas pe dinafară și s-au transformat în pământ uscat. Hai să căutăm scoici; cred că s-ar putea să fie în grota aceea mică și văd că iese din ea ceva care seamănă cu ancora unui vapor eșuat. În groapa australiană s-a făcut oribil de cald.

Ceilalți au fost de acord, numai Anthea a continuat să sape. Ei îi plăcea întotdeauna să termine un lucru, odată început. I se părea rușinos să abandoneze groapa fără să ajungă în Australia.

Grota a fost o dezamăgire: nu erau scoici în ea, ancora corabiei eșuate s-a dovedit a fi doar capătul rupt al unui târnăcop, iar mica echipă tocmai își dădea seama că nisipul îți provoacă mai multă sete când nu e lângă mare, așa că cineva a propus să meargă toți acasă și să bea limonadă, când Anthea a strigat dintr-odată:

— Cyril! Vino-ncoace! Haide, vino repede – e viu! O să fugă! Repede!

S-au grăbit toți într-acolo.

— E un șobolan, nici nu mă miră, a zis Robert. Tata spune că invadează locurile vechi – iar locul ăsta trebuie să fie vechi tare, dacă a fost o mare aici cu mii de ani în urmă...

— Poate că-i șarpe, a sugerat Jane, străbătută de un fior.

— Hai să vedem, a zis Cyril și a sărit în groapă. Eu nu mă tem de șerpi. Dacă e șarpe, o să-l îmblânzesc și o să mă urmeze peste tot, iar noaptea o să-l las să doarmă cu mine, încolăcit în jurul gâtului.

— Ba nu, a protestat ferm Robert, care împărțea camera cu Cyril. Ai voie doar dacă e șobolan.

— Nu fi caraghios, a zis Anthea. ăsta nu-i șobolan, e *mult* mai mare. Și nu-i nici șarpe. Are picioare, am văzut eu. Și blană. Nu – nu cu hârlețul. O să-l rănești! Sapă cu mâinile.

— Ca să mă rănesc *eu* în schimb! E mai mult ca sigur, nu? a zis Cyril și a pus mâna pe hârleț.

— Nu! a zis Anthea. Veveriță, *nu face asta!* Eu... sună proteste, dar a spus ceva. Chiar a spus, cum mă vezi și cum te văd...

— Ce anume?

— A spus: „Dă-mi pace“.

Dar Cyril a remarcat în treacăt că sora lui probabil o luate razna, iar el și Robert au săpat cu hârlețele, în timp ce Anthea a rămas pe marginea gropii topăind nerăbdătoare și totodată neliniștită. Băieții săpau cu grijă și imediat au văzut cu toții că se mișca ceva pe fundul gropii australiene.

— Mie nu mi-e frică, a strigat Anthea. Lăsați-mă pe mine să sap.

S-a lăsat în genunchi și a început să râcăie nisipul cum face un câine când își amintește brusc că și-a îngropat osul acolo.

— Am simțit blană! a strigat ea, pe jumătate râzând, pe jumătate plângând. Chiar am simțit! Da!

Imediat după aceea, o voce aspră și uscată ce venea din nisip i-a făcut pe toți să sară înapoi, iar inimile le-au bătut încă și mai repede.

— Dați-mi pace, a zis vocea.

De data asta au auzit-o cu toții și s-au uitat unii la ceilalți să vadă dacă așa era.

— Dar vrem să te vedem, a zis vitejește Robert.

— Aș vrea să ieși, a spus Anthea, prinzând și ea curaj.

— Bine – dacă așa vrei tu, a zis vocea, iar nisipul s-a-nvolburat, s-a-nvârtejit, s-a-mprăștiat, iar din groapă s-a rostogolit ceva cafeniu și dolofan, cu blană, care s-a scuturat de nisip și pe urmă a rămas acolo căscând și frecându-se la ochi. Cred că am adormit, a zis și și-a dezmoțit mădularele.

Copiii au stat în cerc în jurul gropii și s-au uitat la arătarea pe care o găsiseră. Și ce priveliște era! Avea ochii în capătul unor coarne lungi, ca melcii, și îi putea întinde sau strânge ca pe niște telescoape; avea urechi ca de liliac, iar corpul bondoc îi semăna cu al unui păianjen și era acoperit de blană deasă, moale; picioarele și mâinile îi erau și ele acoperite de blană și avea palme și tălpi ca de maimuță.

— Ce-o fi ăsta? a zis Jane. Ar trebui să-l ducem acasă?

Arătarea și-a întors ochii alungiți spre fată și a zis:

— Mereu vorbește prostii, sau doar aiureala aia de pe capul ei o face toantă?

S-a uitat cu dispreț la pălăria lui Jane când a spus asta.

— N-a vrut să spună prostii, a zis Anthea cu blândețe. Niciunul dintre noi nu vrea să vorbească aiurea, orice ai crede tu. Nu te speria; nu vrem să-ți facem rău.

— Să-mi faceți rău *mie*? a zis arătarea. *Eu*, să mă sperii? Nu, zău! Pe cuvântul meu, vorbiți de parcă aș fi un nimeni.

Blana i s-a zbârlit ca a unei pisici gata să se bată.

— Poate dacă am ști cine ești, a zis Anthea, vorbind în continuare cu blândețe, ne-am prinde cum să vorbim în așa fel încât să nu te înfuriam. Tot ce-am spus până acum pare să fi avut acest efect. Cine ești? Și nu te înfuria, pentru că noi chiar nu știm.

— Nu știți? a zis arătarea. Bănuiam eu că lumea s-a schimbat – dar, serios, chiar vreți să spuneți că nu recunoașteți un Psammead, când îl vedeți?

— Un Sammyadd? Habar n-am ce înseamnă.

— Nimeni n-are habar, a zis tăios arătarea. Bun, atunci, pe șleau, înseamnă *Spiriduș-de-nisip*. Nu recunoașteți un Spiriduș-de-nisip când îl vedeți?

Arăta așa de îndurerat și de jignit, încât Jane s-a grăbit să spună:

— Sigur că acum ne dăm seama cine ești. E cât se poate de clar, când ne uităm la tine.

— Vă tot uitați la mine de câteva propoziții bune, a zis supărat Spiridușul și a început să se facă din nou covrig în nisip.

— Hei, nu pleca! Să mai stăm de vorbă, a strigat Robert. Eu n-am știut că ești un Spiriduș-de-nisip, dar mi-am dat seama imediat ce te-am văzut că ești cel mai minunat lucru pe care l-am văzut vreodată.

Spiridușul-de-nisip a devenit o idee mai puțin antipatic.

— Nu mă deranjează să stăm de vorbă, atâta vreme cât vă purtați rezonabil de politicos. Dar n-am de gând să schimb politețuri cu voi. Dacă vorbiți frumos cu mine, poate vă răspund, poate nu. Hai, spuneți ceva.

Firește că niciunul nu a știut ce să spună, dar în cele din urmă lui Robert i-a venit în minte o întrebare și a rostit-o imediat:

— De când trăiești aici? a zis el repede.

— O, de-o veșnicie – de câteva mii de ani, a răspuns Psammeadul.

— Spune-ne despre tine.

— Scrie totul în cărți.

— Nu scrie *despre tine* anume! a zis Jane. Spune-ne tot ce poți despre tine! Nu știm nimic în ce te privește și ești așa de drăguț!

Spiridușul-de-nisip și-a netezit mustățile lungi de șobolan și a zâmbit dindărătul lor.

— Spune-ne, te rugăm! au zis copiii în cor.

E minunat cât de repede te obișnuiești chiar și cu cele mai uimitoare lucruri. Cu cinci minute în urmă, copiii habar n-aveau, nu mai mult decât voi, că există pe lume un Spiriduș-de-nisip, iar acum vorbeau cu el de parcă l-ar fi cunoscut de-o viață.

Spiridușul și-a scurtat cornițele în vârful cărora avea ochii și a spus:

— Ce însorit e afară – aproape ca pe vremuri! De unde vă faceți rost acum de megaterii?

— Ce? au zis copiii în cor.

E foarte greu să-ți aduci aminte de fiecare dată că nu-i politicos să spui „ce“, mai ales în momentele când ești surprins și agitat.

— Există pterodactili din belșug? a continuat Spiridușul-de-nisip.

Copiii nu știau ce să răspundă.

— Ce mâncați la micul dejun și cine vi-l aduce? a zis nerăbdător Spiridușul.

— Ouă cu costiță, pâine cu lapte, terci de ovăz și altele. Mama ni-l aduce. Ce sunt mega-nu-știu-cum și pteronu-știu-cum? Mănâncă cineva dimineața așa ceva?

— Pe vremea mea, toată lumea mânca dimineața pterodactili! Pterodactilii erau jumătate crocodili și jumătate păsări – cred că erau delicioși la grătar. Știți, lucrurile stăteau așa: sigur că pe vremea ceea erau grămezi de Zâne-de-nisip, și dimineața devreme te duceai să le vânezi, iar când găseai una, îți îndeplinea o dorință. Oamenii obișnuiau să-și trimită băieții pe malul mării dimineața, înainte de micul dejun, și deseori celui mai mare băiat din familie i se spunea să-și dorească un megateriu gata tranșat pentru gătit. Era un animal mare cât un elefant, deci însemna multă carne. Iar dacă-și doreau pește, cereau ihtiozaur – era lung de șase până la doisprezece metri și se găsea din belșug. Pentru carnea de pasăre exista plesiozaurul; aveai ce alege și din el. Însă la petreceri, oamenii

cereau aproape întotdeauna megaterii; și ihtiozauri, ale căror aripioare reprezentau o mare delicată și din coada lor se făcea supă.

— Probabil că rămâneau grămezi de resturi de friptură, a zis Anthea, care își dorea să ajungă într-o zi o bună gospodină.

— O, nu, a zis Psammeadul, ar fi fost imposibil. La apusul soarelui, tot ce rămăsese se transforma în piatră. Găsiți chiar și acum oase împietrite de megateriu și alte asemenea lucruri peste tot; cel puțin așa mi s-a spus.

— Cine ți-a spus? a întrebat Cyril.

Dar Spiridușul-de-nisip s-a încruntat și a început să sape iute-iute cu mâinile lui blănoase.

— Hei, nu pleca! au strigat copiii într-un glas. Spune-ne mai multe despre cum era când se mâncau megaterii la micul dejun! Cum arăta lumea pe-atunci?

Spiridușul s-a oprit din săpat.

— Nu era lume deloc, a zis el. Peste tot pe unde am trăit era aproape numai nisip, cărbunele creștea în copaci, florile de brebenoc erau mari cât niște tăvi de servit ceaiul – le găsiți și acum, s-au transformat în piatră. Noi, Spiridușii-de-nisip, trăiam de obicei la malul mării, iar

copiii veneau cu hârlețe de cremene și găleți de cremene și ne construiau castele în care să locuim. Asta cu mii de ani în urmă, dar am auzit că și-acum copiii construiesc castele de nisip. E greu să renunți la un obicei vechi.

— Și de ce n-ați mai locuit în castele? a întrebat Robert.

— E o poveste tristă, a zis Psammeadul posomorât. Din cauză că săpau șanțuri de apărare în jurul castelurilor, pe care marea răutăcioasă le umplea bolborosind, iar imediat ce un Spiriduș-de-nisip se uda și răcea, de obicei murea. Așa că au ajuns să fie din ce în ce mai puțini Spiriduși, prin urmare când găseai unul și îți puneai o dorință, cereai de obicei un megateriu și mâncai de două ori mai mult decât ai fi vrut, pentru că putea dura săptămâni în șir până să găsești altul.

— Te-ai udat și tu? a întrebat curios Robert.

Spiridușul-de-nisip s-a cutremurat.

— Numai o dată, a zis el, în capătul celui de-al doisprezecelea fir de sus din mustața stângă – încă mă doare locul când e umezeală. S-a întâmplat doar de data aceea, dar mi-a fost de-ajuns. Am plecat imediat ce mi-a uscat soarele sărmana mustață. Am șters-o spre partea din spate a plajei și mi-am săpat o casă adânc în nisipul uscat și cald,

unde locuiesc de atunci. Dar pe urmă marea și-a schimbat locul. Și de-acum nu vă mai spun nimic.

— Hai, mai răspunde-ne la o întrebare, au zis copiii. Mai poți împlini dorințe?

— Sigur că da. Nu v-am împlinit și vouă una acum câteva minute? Ați spus: „Aș vrea să ieși“, iar eu am ieșit.

— Te rugăm, nu ne mai putem pune încă o dorință?

— Ba da, dar repede. M-am săturat de voi.

Cred că v-ați gândit și voi adesea ce-ați face dacă vi s-ar îndeplini trei dorințe – și i-ați desconsiderat pe moșul și pe baba din poveste care și-au dorit un șir de cârnați – și ați fost siguri că dacă vi s-ar ivi vouă ocazia, v-ați gândi fără să șovăiți o clipă la trei dorințe cu adevărat folositoare. Copiii din povestea mea vorbiseră deseori despre asta și acum, când chiar li se ivise ocazia, nu se puteau hotărî.

— Repede, a zis supărat Spiridușul-de-nisip.

Nu reușea nimeni să se gândească la nimic, doar Anthea și-a amintit până la urmă o dorință numai a ei și a lui Jane, pe care nu le-o spusese niciodată băieților. Știau că băieților nu le-ar păsa de dorința lor, dar tot era mai bine decât nimic.

— Aș vrea să fim toți frumoși ca o zi de primăvară, a zis ea în mare grabă.

Copiii s-au uitat unul la altul și și-au dat seama cu toții că nimeni nu arăta mai bine ca de obicei. Psamme-adul și-a întins ochii lungi, a părut să-și țină răsuflarea și s-a umflat până când a ajuns de două ori mai mare și mai blănos ca înainte. Pe urmă a dat drumul aerului cu un oftat prelung.

— Mă tem că nu reușesc, și-a cerut el scuze. Probabil că nu mai am antrenament.

Copiii au fost teribil de dezamăgiți.

— Hai, mai încearcă o dată! l-au rugat ei.

— Păi, de fapt îmi păstram puterile să vă îndeplinesc dorințele fiecăruia dintre voi, a zis Spiridușul-de-nisip. Dacă vă mulțumiți cu câte o dorință pe zi, cred că mă descurc. Sunteți de acord?

— Da, da! au zis Jane și Anthea.

Băieții au încuviințat din cap. Ei nu credeau că Spiridușul-de-nisip ar fi în stare. Pe fete le faci întotdeauna mai ușor să creadă ceva decât pe băieți.

Spiridușul și-a lungit ochii mai mult ca niciodată și s-a umflat, s-a umflat și iar s-a umflat.

— Sper să nu-și facă singur rău, a zis Anthea.

— Sau să-i crape pielea, a zis Robert îngrijorat.

S-au simțit toți foarte ușurați când Spiridușul-de-nisip, după ce se mărise de umpluse aproape toată groapa, a expirat brusc și a revenit la mărimea lui obișnuită.

— E bine, a zis el răsufând cu greutate. Măine o să fie mai ușor.

— Te-a durut tare? a întrebat Anthea.

— Doar mustața beteagă, a zis el, dar îți mulțumesc de întrebare, ești un copil bun și grijuliu. Bună ziua.

S-a apucat să scormonească frenetic cu mâinile și picioarele și a dispărut în nisip.

Pe urmă, copiii s-au uitat unii la alții și fiecare dintre ei s-a trezit alături de trei necunoscuți, toți orbitor de frumoși.

Au rămas tăcuți câteva clipe. Fiecare s-a gândit că frații și surorile lui o șterseseră de-acolo și că toți copiii aceia străini apăruseră cât timp se uitase el la cum se umfla Spiridușul-de-nisip. Prima a vorbit Anthea.

— Scuză-mă, i s-a adresat ea foarte politicos lui Jane, care avea acum niște ochi albaștri uriași și o claie de păr roșcat, n-ai văzut pe undeva pe aici doi băieței și o fetiță?

— Asta voiam să te întreb și eu, a zis Jane.

Pe urmă, Cyril a strigat:

— Stai puțin, tu ești! Îți recunosc gaura din șorțuleț! Ești Jane, așa-i? Iar tu ești Pantera; îți văd batista murdară pe care ai uitat s-o schimbi după ce te-ai tăiat la deget! Până la urmă, dorința s-a îndeplinit. Sunt și eu la fel de frumos cum sunteți voi?

— Dacă ești Cyril, mie-mi plăcea mai mult cum arătai înainte, a zis hotărâtă Anthea. Cu părul tău auriu de-acum arăți ca un tânăr cântăreț dintr-un tablou; nu m-aș mira să mori înainte de vreme. Iar dacă el e Robert, seamănă cu un flașnetar italian. Are părul complet negru.

— Voi două, fetelor, parcă sunteți de pe felicitările de Crăciun – niște felicitări de Crăciun caraghioase, a zis Robert furios. Iar părul lui Jane pare din morcovi.

Avea într-adevăr nuanța aceea venețiană atât de admirată de artiști.

— N-are rost să dăm vina unii pe alții, a zis Anthea. Hai să-l luăm pe Mieluș și mergem acasă pentru cină. Servitorii ne vor admira peste măsură, veți vedea.

Bebe tocmai se trezea când au ajuns ceilalți copii la el și toți s-au simțit ușurați să vadă că măcar el nu devenise frumos ca o zi de primăvară, ci arăta la fel ca de obicei.

— Cred că e prea mic ca să știe să-și pună o dorință, a zis Jane. Data viitoare va trebui să precizăm că e vorba de el.

Anthea a dat fuga și l-a luat în brațe.

— Vino-ncoace, a zis ea.

Bebe a privit-o dezaprobat și a băgat în gură un deget plin de nisip. Anthea era sora lui preferată.

— Hai, vino, a zis ea.

— Placă d-ici, a zis Bebe.

— Hai la Pisu, a zis Jane.

— Vreau la Panti, a zis Mieluț posomorât, cu buzele tremurând.

— Vino-ncoa, Veterane, a zis Robert, hai să te ducă fratele tău călare.

— Băiat rău, băiat rău! a urlat Bebe, izbucnind cu totul în plâns.

Atunci, copiii și-au dat seama că se întâmplase ce era mai rău. *Bebe nu-i recunoștea!*

S-au privit disperați unii pe alții, și tuturor li s-a părut îngrozitor, în împrejurarea aceea cumplită, să dea de ochii frumoși ai unor copii absolut necunoscuți, în loc de ochișorii veseli, prietenoși, obișnuiți, strălucitori și ghiduși ai fraților și surorilor lor.

— E absolut groaznic, a zis Cyril după ce încercase să-l ia în brațe pe Mieluț, iar acesta îl zgâriase ca o pisică și mugise ca un taur. Trebuie să ne împrietenim cu el. Nu-l pot duce acasă dacă urlă în halul ăsta. E ciudat să fim nevoiți să ne împrietenim cu propriul nostru Bebe! E de-a dreptul caraghios.

Numai că exact asta au fost nevoiți să facă. Le-a luat mai mult de o oră, și faptul că în acel moment Mieluț era flămând ca un leu și însetat ca deșertul nu le-a ușurat misiunea.

În cele din urmă, Mieluț le-a îngăduit acelor străini să-l ducă în brațe acasă cu rândul, dar s-a lăsat să atârne ca o greutate neînsuflețită, fără să se țină de ei și făcând ca totul să devină istovitor.

— În sfârșit am ajuns! a zis Jane, intrând pe poarta de fier și împleticindu-se spre locul unde Martha, bona bebelușului, îi aștepta la ușă cu palma streașină la ochi, îngrijorată. Uite, ia-l pe Bebe!

Martha i l-a smuls pe bebeluș din brațe.

— Slavă Domnului că e teafăr, a zis ea. Unde sunt ceilalți și cine sunteți voi?

— Suntem noi, evident, a zis Robert.

— Și cine sunteți voi, la voi acasă? a întrebat batjocoritor Martha.

— Îți spun că suntem noi-noi, numai că frumoși ca o zi de primăvară, a zis Cyril. Eu sunt Cyril și ei sunt ceilalți și suntem morți de foame toți. Lasă-ne să intrăm, nu face pe proasta.

Pe Martha a înfuriat-o obrăznicia lui Cyril și a încercat să-i închisă ușa-n nas.

— Știu că arătăm altfel, dar eu sunt Anthea, suntem oboșiți și ora mesei a trecut de mult.

— Atunci duceți-vă să mâncați acasă la voi, indiferent cine sunteți. Și dacă v-au pus copiii noștri să jucați farsa asta, ziceți-le că o s-o încaseze, ca să știe la ce să se aștepte!

Și a trântit ușa cu zgomot. Cyril a tras violent de clopotul-sonerie. Niciun răspuns. Bucătăreasa a scos imediat capul pe geamul unui dormitor și a zis:

— Dacă nu plecați, și asta repede de tot, mă duc după poliție.

Și a trântit fereastra.

— Nu-i bine deloc, a zis Anthea. Haideți să plecăm înainte să ne trimită la închisoare!

Băieții au spus că asta-i o prostie și că nicio lege din Anglia nu te bagă la închisoare numai pentru că ești frumos

ca o zi de primăvară, dar au pornit totuși în urma fetelor pe alee.

— Presupun că după apus o să redevenim cum suntem de obicei, a zis Jane.

— Nu știu, a zis Cyril cu tristețe. S-ar putea să nu se mai întâmple așa, lucrurile s-au schimbat mult de tot față de perioada megateriilor.

— Vai, a strigat dintr-odată Anthea, poate că la apus o să ne transformăm în pietre, cum se transformau megaterii, ca să nu ne rămână resturile pentru ziua următoare.

A început să plângă, la fel și Jane. Până și băieții s-au făcut palizi. N-a avut niciunul curaj să spună ceva.

A fost o după-amiază oribilă. Nu era nicio casă prin apropiere unde copiii să poată cerși o coajă de pâine sau măcar un pahar cu apă. Le era frică să se ducă în sat, pentru că o văzuseră cândva pe Martha coborând într-acolo cu un coș, iar în sat era un polițist local. Erau frumoși ca o zi de primăvară, e adevărat, dar asta îți aduce puțină alinare când ți-e foame ca unui ogar și sete ca unui burete.

Au mai încercat de trei ori fără succes să-i convingă pe servitoare să le dea drumul în Casa cea Albă și să le asculte povestea. Pe urmă Robert s-a dus singur, sperând să se poată cățăra pe una dintre ferestrele din spate și să

le deschidă pe urmă ușa celorlalți. Dar era imposibil de ajuns la vreo fereastră, iar Martha a turnat peste el de la un gem de sus o cană mare cu apă rece și a spus:

— Pleacă de-aici, maimuță *ietaliană* obraznică ce ești!

În cele din urmă s-au așezat unul lângă altul sub gardul viu, cu picioarele atârând într-un șanț uscat, așteptând apusul și întrebându-se dacă o să se transforme în pietre atunci când soarele o să apună cu adevărat, sau vor redeveni ca înainte; iar fiecare dintre ei continua să se simtă singur printre străini și încerca să nu se uite la ceilalți, căci deși vocile erau ale lor, chipurile le radiau de atâta frumusețe, încât te enerva să te uiți la ei.

— Nu cred că o să ne transformăm în pietre, a zis Robert, întrerupând o tăcere lungă și posomorâtă, pentru că Spiridușul-de-nisip a spus că ne îndeplinește și mâine o dorință, și n-ar putea, dacă am fi de piatră, nu?

— Nu, au spus ceilalți, dar nu s-au simțit deloc mai liniștiți.

S-a lăsat din nou tăcerea, una mai lungă și mai posomorâtă, spartă în cele din urmă când Cyril a spus brusc:

— Nu vreau să vă sperii, fetelor, dar la mine cred că începe deja. Picioarul meu e țeapăn de-a binelea. Mă

transform în piatră, știu sigur, și la fel o să pățiți imediat și voi.

— Nu contează, a zis blând Robert, poate că numai tu te transformi în piatră și noi nu pățim nimic, rămânem să-ți venerăm statuia și să agățăm ghirlande de ea.

Dar când s-a dovedit curând că piciorul lui Cyril amorțise numai pentru că stătuse așezat prea mult timp pe el, pentru ca pe urmă să se dezmoștească chinuit de furnicături și de înțepături, ceilalți s-au înfuriat de-a binelea.

— Ne-ai speriat într-un hal fără de hal absolut degeaba! a zis Anthea.

A treia tăcere lungă și posomorâtă a fost întreruptă de Jane, care a zis:

— Dacă ieșim cu bine din asta, îl rugăm pe Sammyadd să facă în așa fel încât servitorii să nu mai observe nicio diferență, indiferent ce dorințe ne punem.

Ceilalți doar au gemut. Erau mult prea amărâți ca să poată lua în clipa aceea hotărâri bune.

În cele din urmă, foamea, frigul, supărarea și oboseala – patru lucruri foarte rele – au contribuit toate la un lucru frumos, adică somnul. Copiii au adormit așa în șir cum stăteau, cu ochii lor frumoși închiși și cu gurile frumoase

deschise. Prima s-a trezit Anthea. Soarele apusese, venea seara.

Anthea s-a ciupit tare de tot, ca să fie sigură, și când a descoperit că simte ciupitura, a hotărât că nu-i de piatră și i-a ciupit pe ceilalți. Și ei erau moi.

— Treziți-vă, a zis ea, aproape lăcrimând de bucurie. E totul în regulă, nu suntem de piatră. Și vai, Cyril, cât de adorabil de urât arăți, cu vechii tăi pistrui, cu părul castaniu și cu ochii mici. La fel și voi, restul, a adăugat ea ca să nu se simtă ceilalți invidioși.

Când s-au întors acasă, Martha i-a certat aspru și le-a povestit despre copiii cei ciudați.

— Erau frumoși, trebuie să recunosc, dar tare neobrazăți.

— Înțeleg, a zis Robert care știa din experiență cât ar fi fost de lipsit de speranță să încerce să-i explice Marthei cum stau lucrurile.

— Și voi unde ați fost până la ora asta, obrăznicăturilor?

— Pe alee.

— Și de ce nu ați venit acasă mai devreme?

— N-am putut să venim din cauza lor, a zis Anthea.

— A cui?

— A copiilor frumoși ca o zi de primăvară. Ne-au ținut acolo până după apus. Nu ne-am putut întoarce decât după ce au plecat ei. Nici nu știi ce mult i-am urât! Haide, dă-ne ceva de mâncare – suntem morți de foame.

— Vă e foame! Mă gândeam eu, după o zi ca asta, a zis furioasă Martha. Sper să fie o lecție pentru voi și să nu vă mai înhăitați cu copii străini – care probabil că bântuie pe-aici după ce-au făcut pojar! Aveți grijă, dacă-i mai vedeți, nu vorbiți cu ei – nici un cuvânt, nici măcar o privire –, veniți imediat să-mi spuneți mie. Le tulbur eu frumusețea!

— Dacă-i mai vedem vreodată, o să-ți spunem, a zis Anthea.

Iar Robert, uitându-se cu mare drag la carnea rece de vită cu care venea bucătăreasa pe o tavă, a adăugat cât se poate de sincer:

— O să avem mare grijă să nu-i mai vedem niciodată. Și chiar nu i-au mai văzut.